

lignende Maade som Højreregeringerne her i Landet i en hel Række Aar have følt sig, nemlig som dem, der i Virkeligheden vilde bestemme, hvorledes Udviklingen skulde foregaa. Derved er der fremkaldt mange Aars politiske Kampe fra Venstres Side, til hvilke Socialdemokratiet senere har sluttet sig. Det er i Virkeligheden noget lignende, hvorom der er Tale, naar Arbejderne organisere sig for at faa Adgang til at øve Indflydelse paa de Forhold, hvorunder de arbejde. Selvfølgelig er det det behageligste for Arbejdsgiverne at være Eneherrer, men det lader sig nu en Gang ikke gøre, naar der skabes store Klasser af Samfundsborgere, som ere tvungne til at leve som Lønarbejdere, at opretholde en Tilstand, hvor den enkelte Arbejdsgiver er Eneherre. I Virkeligheden er det det, der ligger paa Bunden af de fra Arbejdsgiverforeningernes og fra mange enkelte Medlemmers Side fremsatte Ønsker og Fordringer. Vi have saaledes inden for de organiserede Fag Fabrikanter, som ganske bestemt erklære, at Fastsættelsen af en vis bestemt Løn er et Spørgsmaal, hvorom de slet ikke ville forhandle med Arbejderne. Det er et Spørgsmaal, om hvilket de ville slaas; de ville egenmægtig ikke indlade sig paa en Forhandling; for at Spørgsmaalet kunde afgøres ad denne Vej. Jeg kan derfor ikke saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) mente, at i den Kamp havde vi andre, det vil sige dem, der ikke vare industridrivende, og jeg antager, det ærede Medlem tænkte paa sine egne politiske Partifæller, kun at se til. Jeg synes, at selv om de vare ude af Stand til, hvad de ganske sikkert vare, at gribe direkte, aktivt ind i Kampen for at faa en Afslutning, burde deres Sympati dog være paa deres Side, der kæmpede for Medbestemmelsesret, og som i Følge Sagens Natur maatte være den svageste Part, den der havde noget at kræve, og som selvfølgelig var tvungen til at sætte noget ind paa at faa sine Krav gennemførte.

I hvor stor Udstrækning Sympatien har været paa den ene eller anden Side i denne Kamp, skal jeg ikke indlade mig paa at afgøre. Jeg skal kun tage til Indtægt en Bemærkning, som faldt fra det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen), der sagde, at det kunde selvfølgelig ikke falde Arbejdsgiverne ind at plædere deres Sag for Offentligheden og lade Offentligheden afgøre, hvorvidt de havde Ret, eller rettere sagt, hvor-

vidt der var Anledning til at foretage Lockout eller ikke; thi Offentligheden vilde naturligvis sige, at der ikke var tilstrækkelig Anledning. Det ærede Medlem gik ud fra, hvad ogsaa er ganske rigtigt, at de, der ikke ere direkte Deltagere i Krigen, helst undgaa den, og hvis de kunne øve Indflydelse i saa Henseende, naturligvis ville udtale sig imod Krigen, naar denne i Virkeligheden vilde komme til at ramme ogsaa udenfor staaende. Men paa den anden Side ligger der deri en meget betydelig Indrømmelse fra det ærede Medlems Side om, at Forholdene, hvis de vare blevne lagte frem, næppe vare af en saadan Beskaffenhed, at Arbejdsgiverne vare nødte til at foretage Lockout. Man har jo faaet det Indtryk ikke saa meget af, hvad det ærede Medlem, jeg nævnte, sagde i Dag, og af den Sikkerhed, hvormed han udtalte sig, som af det, han undlod at sige, at Arbejdernes Organisationer gennem Tiderne havde vist en saadan Optræden, at der ikke var andet at gøre end det, der foretoges. Han talte, som om der havde været forhandlet i lange Baner, ikke alene i Timer og Dage men i Uger og Maaneder, baade paa det ene og paa det andet Omraade. Maa jeg her tillade mig at sige, at Arbejdsgiverforeningen, som den nu bestaar, og de samvirkende Fagforbund kun have forhandlet to Gange sammen. De have forhandlet sidste Vinter, og forhandlet en Dag i Foraaret. Der har imidlertid fundet en tredje Forhandling Sted, nemlig i Foraaret 1898, og denne Forhandling varede nogle Dage, men den førtes ikke af de samvirkende Fagforbund, thi disse vare nylig stiftede den Gang, men den førtes væsentlig mellem de lokale Organisationer for København, som har et lignende Navn, nemlig „De samvirkende Fagforeninger“, og Arbejdsgiverforeningen. Altsaa i alt have disse Organisationer forhandlet tre Gange med hinanden i deres Egenskab af Centralorganisationer for henholdsvis Arbejdere og Arbejdsgivere. Allerede den første Gang, vi forhandlede sammen i denne Egenskab, blev vi enige om at oprette en Institution, som skulde dømme os imellem, naar der opstod Stridigheder. Denne Institution var forpligtet til, naar en af Parterne forlangte det, at skønne over, hvorvidt der ved opstaaet Strid var begaaet Brud paa indgaaede Overenskomster, og naar begge Parter vare enige, kunde den ogsaa skønne over alle øvrige Stridsspørgsmaal, som man var bleven enig om at henvise til den. Den højtærede Indenrigsminister talte ogsaa i Gaar om